

К. В. Джийтър
Първият път

Настъпи най-сетне денят, в който баща му и чичо му решиха, че е настанало време и той да отиде *там*. Разбира се, те често ходеха *там* с приятели, пиеха бира, смееха се и се забавляваха, както подобава, с една дума прекарваха си добре, преди още да са стигнали. Когато колите с бясна скорост и рязко свистене на гумите потегляха от настлания с чакъл паркинг пред къщата, той отчаяно се тръсваше в кревата, оставаше в своята стая и мислеше. Дълго преди да заспи той си мислеше за тях. Мислеше си за колата, летяща по източилия се прав път през пустинята, където единствено храсталаците и скалите се мерзелееха сред безбрежната пустош. Мислеше за чичо си Томи, на когото не му оставаше нищо друго, освен да следи правата линия на пътя, застопорил волана с ръка и опрял крак в тавана... и така, докато стигнат до края. Сгушил лице в гънките на възглавницата, той си ги представяше как в продължение на часове те се хилеха и бръщолевеха мръсотии в колата как изхвърляха през прозорците празните бирени кутийки, после пак започваха да плещят тайнствени нещица за жени с едри, натежали гърди и дълги бедра, за които всъщност бе достатъчно само да се намекне, за да се досетят всички за какво става въпрос. Нали бяха с достатъчен опит, не бе нужно нищо друго да се добавя. Макар и да бяха смъкнали всички прозорци, в колата навярно миришеше отвратително на бира и пот; навярно лъхаше зловонието на шестимата наблъскали се в нея мъже, от които единият току-що беше приключил с досадната работа в каменоделната и по ръцете и тъмните косъмчета на китките му все още личеше сивия пращец, напластил се от разбиването на камъните. Така те караха и се смееха по целия път, до момента, в който пред очите им не блеснеха ярките светлини... и той нямаше ни най-малка представа за онова, което започваше после. Все едно... Той затваряше очи и повече нищо не виждаше...

Те винаги се връщаха късно на другата вечер, след като бяха отсъствали през целия уикенд. Тогава, дори ако междувременно бе слушал майка си вкъщи, бе се хранил като „сладко, добро дете“, бе гледал телевизия и разсеяно бе слушал как майка му разговаря с приятелките си по телефона... и така нататък, веднага щом чуеше колата да спира с охкане на паркинга, в мига, в който доловеше техните гласове и смехове, сега обаче по-различни: по-тихи, по-забавени, като че преситени и задоволени, на него тутакси му се струваше, че се измъква от същия този сън, в който се бе потопил в мига преди тяхното заминаване. Сякаш остатъкът от уикенда се бе оказал просто небитие.

Мигът и за него беше настанал.

– Искаш ли да дойдеш с нас? – бе предложил баща му, загледал се в бейзболния мач, който даваха по седми канал. Бе го казал така, между другото, без да му придава важност, със същия тон, с който щеше да го помоли да отиде и му донесе още една изстудена бира от хладилника, „Хайнекен“, естествено. Баща му обожаваше бирата. – Знаеш, че аз, Томи и останалите от тайфата ще заформим як купон *там* в края на седмицата... Така че ако желаш... Помисли си!

В началото той не бе отговорил. Бе останал с очи, вперени в телевизора, чиито цветове от екрана се разливаха призрачно по стените в пригъмнялата стая. Баща му не сметна за необходимо да навлиза в подробности. *ТАМ* беше достатъчно ясно и красноречиво: това бе мястото-тайнство! Преди да отговори, той се запъна, спазъмът, който го мъчеше в стомаха от няколко дена, още повече го стегна, отпращайки в гърлото му наслоената жлъчка.

– Да, искам – бе отвърнал най-сетне. Конвулсии го склещиха, нещо в стомаха му се преобърна. Баща му разсеяно бе кимнал, без повече да отвлеча вниманието си от телевизора. Явно беше съгласен.

Така или иначе, те сигурно се бяха споразумели. Бяха стигнали до съгласието, че той е вече на години и най-сетне, в края на краищата и той можеше да отиде *ТАМ* с тях – след като го бяха приели в лица... Дори нещо повече – вече бе в края на първата си година в училището, завършваше я що-годе успешно, беше успял да се опази и да не се забърква в същите кашии като по-големия си брат, който бе принуден да изостави учението и да постъпи в армията, един Господ знаеше само поради какви причини, защото от известно време не бе прашал ни вест, ни кост, озовал се някъде далеч из южните щати. Така че намерението им да го заведат с тях беше един вид награда – затова, че се беше държал добре.

Всъщност, лично за себе си той не виждаше какво толкова сложно има в това – да изкараш нормално занятията в училище? Не разбираше и защо тъкмо това трябваше да бъде възнаграждавано. В училище не се изискваше нищо особено – достатъчно бе да наведеш глава, да се занимаваш потайно със своите си работи, без да привличаш вниманието на когото не трябва. А на всичкото отгоре той имаше и други допълнителни занимания, с които да си запълва останалата част от деня. Беше се записал в училищния оркестър и това страшно му допаднаше. Свириеше на сакс-баритон. Е, не беше пленително, както навярно е било едно време, тъй като вече нямаше истински парчета, които да се изпълняват с

грация и изящество. Той просто се задоволяваше да вдига тупурдия, както, между впрочем, правеха всички останали. В оркестъра седеше тъкмо пред групичката на тромбоните, пълна с всякакви пъпчиви типове – и всичките по-големи от него. Чуваше ги как си приказват тихичко между припевите и как се ловят на бас кое ще е следващото момиче, което щеше да започне да чисти с новия епилатор космите по краката си. Онези пък, вляво зад него, си разменяха шегички за невероятните чудесии, които правели с устите си момичетата-флейтистки. Основната тема на подобни диалози бе дали флейтистките щяха също така добре да се справят, ако в устата си поемеха нещо друго. Подобни деликатни ситуации го смущаваха, защото флейтистките бяха до саксофоните и от своето място в оркестъра той виждаше тази, с която вече беше излизал два или три пъти.

Един ден, в който бяха останали сами заедно, тя му беше подала лист хартия, сгънат на две и скрит в задния джоб на дънките ѝ. Листът бе приел закръглена форма, възпроизвеждайки точно грациозните извивки на вече оформените ѝ задни части; нещо, което оказва странно въздействие върху него: целият се разтрепера, докато го поемаше и разгъваше. Листът представляваше фотокопие, схема на женско тяло, което пасторът бе поверил на момичето, както и на останалите от групата на Епископската Младежка Лига. Рисунката показваше кои части от женското тяло (според епископа) те можеха да позволят на момчетата да опипват, доколко и на каква точно определена възраст. Момичето трябваше най-малкото да е официално сгодено, с годерна халка на пръста и всичко останало, за да се съгласи момчето да ѝ разкопчее сутиена.

После, у тях, той бе скрил листа в една от своите книги. В известен смисъл, цялата тази история бе донякъде успокояваща – вече щеше да знае какво точно очакваха от него.

Тъкмо поради това намерението да отиде *там* с баща си, чичо си и останалите, го безпокоеше. Не му бе ясно защо. Навярно, защото не знаеше как трябваше да постъпи, веднъж озовал се там. В нощта преди заминаването и преди да заспи, той за пореден път си зададе въпроса. Светна лампата, извади листа, който флейтистката му беше дала, и се зае да изучава подробностите. Пунктирани линии разграничаваха ясно и категорично двете забранени зони: едната се простираше от гърлото до пъпа, другата възстановяваше точно контурите на тесни дамски пликчета. След като обстойно изучи схемата, той напъха листа отново в книгата, в която го държеше. Пак не можеше да определи точно защо, но

предчувстваше, че там, където отиваше, този начин на употреба щеше да се окаже безсмислен.

– Хайде, ако сте готови, вече можем да тръгваме!

Настанил се зад волана, чичо му Томи се навеждаше през прозореца на вратата, барабанейки с пръсти върху ѝ. Винаги използваша колата на чичо му Томи, защото беше най-голяма: стар „Додж“, който се клатеше заплашително дори и на прав път. Останалите членове на групичката се включваха в разноските по горивото.

– Готови ли сте? Ще се наемаме ли?

И полупияната разкривена усмивка показваше двата му реда по-жълтели зъби – вече беше ударил поне половин кашонче с бира.

В един миг той си помисли, че бяха забравили да го вземат. А може би просто се бяха отказали? Вече бяха петима в колата, когато тя спря пред къщата, баща му щеше да е шестият от компанията. Прав на верандата, той почувства как някаква тайна надежда сподавя спазъма в стомаха му.

– Хей, момчета, вие май сте се побъркали! Какви са тези, дето ми ги сервираш? – гласът на един от седящите в „Додж“-а се разнесе в хладния вечерен въздух. Беше на Бъд, онзи, който работеше в каменоделната. – Не можем да се качим и седмината и да седим сврени като сардели!

Мъжът, седнал до Бъд на задната седалка и в средата, избухна в смях.

– Толкова по-зле! Ще се наложи да ми седнеш в скута!

– А ти можеш да ми се нанижеш ей тука – отгоре! – Бъд вирна среден пръст във въздуха, преди да изпразни поредната бира и да захвърли кутийката на ширналата се край паркинга моравя. После отвори вратата с намерението да слезе.

– Тоя път отивайте без мене! И тука си имам достатъчно глупости, с които да се занимавам! Писна ми от...

Усмивката на Томи се разтегли:

– Леле колко сме наперени! Старият Бъд вече не е двайсетгодишен хлапак! Явно последния път любимата му го е поставила на място!

– Виж к'во, гледай си работата или по-добре се разкарай!

От верандата той забеляза как Бъд се отдалечава. Синкавата светлина на уличните фенери придаваше сребрист оттенък на ситния прахояк, посипал се върху потника му, сякаш напластил се дълбоко навътре в разпарцалената тъкан. Не можеше да каже дали Бъд беше ядосан заради това, че и той ще ходи с тях ТАМ, или просто защото щеше да заема

допълнително място в колата. Дали пък всичко не бе кино, предварително нагласен мизансцен? Той никога не можеше да разбере кога баща му и неговите приятели се шегуваха.

– Хайде, хайде, не се втелявай! Качвай се! – баща му вече бе седнал отпред, опрял лакет на прозореца. – Побързай, какво чакаш?

Той се вмъкна отзад. Прахолякът, посипал се от дрехите на Бъд, беше зацапал седалката и полепнал чак до облегалките за главата.

– Тръгваме! – сухо и властно отсече баща му.

Той подпря тила си в прашната облегалка. Мъжagата до него, странно, не можеше да си спомни името му, извади една бира от кашончето и му я подаде. Пое кутийката без да я отваря, остави я да се постопли малко в шепите му. Край колата улиците вече лудуваха в шеметен танц, въртяха се и неусетно оставаха зад тях. После последните осветени предградия изчезнаха и те се озоваха на пътя, (шосе номер ..., но и това не знаеше), който пореше мрака право на юг и към хълмовете.

През цялото време те си говореха за футбол и бейзбол, деряха се по-силно от радиото, което Томи бе пуснал и издул до дупка. Без да им обръща внимание, той се бе свил в ъгъла, опрял рамо във вратата и отворил широко уста, поглъщаше поривите на вятъра, които го шибаха в лицето и жареха бузите му. Стори му се, че за известно време някакво куче тичаше отстрани край пътя, редом с колата. Животното наистина приличаше на куче, но според него едно куче никога не би могло да тича с такава бързина, защото без да се насилва чичо му Томи бе натиснал яко педалите и навярно караше с около сто и двайсет. Кучето, или онова, което му наподобяваше, буквално скачаше във валмата тъмнина край шосето с високо вирната муцуна; мярна му се, че е прорязана от усмивка, досущ като тази на чичо му, а очите на животното искряха като два пламтящи въглена, вторачили се в него. После един висок джип изникна насреща, фаровете му пометоха шосето и той видя, че кучето беше изчезнало – вече го нямаше. Въпреки това жълтеникавите му очи продължаваха да танцуват някъде край колата, сякаш се опитваха да му направят някакви знаци. Той повеси глава навън през прозореца, със свити клепащи, заглушен от воя на вятъра.

– Ето, пристигнахме!

Томи сплеска във волана поредната празна бирена кутийка, после я изхвърли навън.

Той се изправи, изпъна шия, за да надникне зад гърба на баща си, седнал пред него. Виждаше някакъв мост и светлини, като коледни гирлянди, увиснали по цялото му протежение. Зад моста блестяха други

такива: тези на града. След това пак се сгуши в облегалката, вчесвайки косите си с пръсти.

Когато преминаха по моста, отново изпита усещането, че присъства на коледни илюминации. Действително бяха гирлянди от хиляди малки и разноцветни лампички. Окачени над сводовете и по улиците, те се полюляваха във въздуха, отблъсквайки мрачното нощно небе. Имаше и други такива светлини, каквито навсякъде можеха да се видят из големите градове – мигащи неонов фирми и осветени рекламни табели.

С намалена скорост Томи се бе включил в движението, което ги беше погълнало още след влизането им в града. Колите бяха толкова много, броня до броня, че пешеходците, желаещи да прекосят улицата, с мъка трябваше да си пробиват път сред задръстванията. А ако бяха млади и леко подпийнали, буквално се прекачваха през струпалите се автомобили, прехвърляйки се от единия на другия по капачите на моторите и багажниците, без да престават да се смеят и да си подвикват едни на други.

Ала дори и в царящата наоколо суматоха – пуснатите радиоапарати в колите, свирещи едновременно и увеличени докрай, както и пронизителната, тътнеща музика, разнасяща се от къщите, – той се чувстваше завладян от някаква непривична сънливост. Най-сетне беше изпил бирата, която му бе дал приятелят на баща му, а после още една или две и през цялата останала част от пътуването бе продължил да се визира болезнено в тъмнината, в която колата се гмуркаше. Сега уличният шум се разбиваше над главата му като вълни на океан, в който той затъваше, затъваше.

– Хайде, момче, размърдай се, слизаме!

Мъжът, седнал до него отзад на седалката, го побутваше с лакет. Той тръсна глава, преди да се окопоти напълно, подскочи. Тилът му беше омекнал като преварени спагети. Огледа се, видя баща си, чичо си и останалите да излизат от колата, спряла на някакъв паркинг. Разтърка очи, отвори вратата на свой ред и се измъкна навън като се олюляваше.

Последва ги и започна да се изкачва по уличката край паркинга, доближавайки се все повече до светлините и врявата, носеща се отвсякъде. Но като че ли тук, на това място, бъркотията сякаш бе по-малка, бяха подминали и оставили зад гърба си голямото оживление.

Баща му и чичо му вече се бяха отдалечили доста нагоре, правейки се, че си разменят крошета, и сякаш бяха хлапета, върнали се в детските си години, те прилякваша и отбягваха с финтове фиктивните удари, досущ като боксьори. Чичо му Томи винаги бе имал навика да се прави на

шут, ала никога той не бе виждал баща си в изблик на такава буйна радост и оживление. Прегърнати през раменете, двамата мъже хлътнаха в една отворена улична врата и баща му повдигна някаква завеса. Погълна ги ярка червена светлина, която бликна отвътре и шосето заблестя. После светлината изчезна, затулена от завесата, спуснала се зад останалите, влезли всичките вкупом. И тъй като ситнеше доста зад тях, той се затича да ги настигне.

Заведението бе някакво смътно подобие на бар. Във всеки случай мястото имаше вид на такова, а и миризмите бяха същите: мирис на бира и на тютюн, просмукали се във въздуха; спарени пелени сивкав дим обгръщаха лампите като че в хало. Другите вече бяха насядали край една маса в някакво сепаре. Бяха му оставили свободно местенце – той се смести на него до чичо си Томи.

После барманът донесе табла с бира – тъмни и прегърбени тумбес-ти бутилки, целите изпотени и покрити със ситни, стичащи се по тях капчици, скриващи релефните етикети. Запита се дали баща му вече бе дал поръчката още с влизането или барманът предварително знаеше техните вкусове, след като му бяха редовни клиенти. Не можеше да разбере дали щяха да се отнесат и с него, както с останалите, но явно младежкият му вид не поставяше никакви проблеми. Така беше – барманът сложи и пред него бутилка ледена бира. Той отпи глътка, наблюдавайки в дъното на залата един подиум, облепен с червени тапети и с високоговорители отгоре в краищата. Останалите маси в сепаретата или по средата на залата също бяха отрупани с бутилки, които клиентите просто избутваха с лакти, за да могат по-добре да се навеждат напред и да се включват в оживения разговор, мушкайки фасовете в изпразнените шишета.

Някой го блъсна с нещо в ребрата, като че с дръжката на метла. Той се обърна и видя разкривена от смях физиономия. Човечето бе толкова ниско, че дори и изправило се на пръсти да го огледа, стигаше едва до лицето му. Ухилената физиономия позволяваше да се видят почернелите му зъби и двойката златни резци отгоре. Джуджето отново го сръга с двете метални тръби в ръцете си. Тръбичките бяха привързани с жици към кутия, провиснала на гърдите му за ремък, прехвърлен през раменете.

– Хайде, давай, вземи тая бракма! – Баща му сочеше с пръст тръбичките, а с другата ръка бъркаше в джоба си. – Не трябва да ги изпускат, разбираш ли? Тука така се става мъж!

Той издърпа еднодоларова банкнота от пачката, която беше извадил, и я подаде на човечето с прогнилите зъби.

Тръбичките бяха с големината на цилиндрични пръчки, като онези, на които в кенefите окачваха тоалетна хартия, с това изключение, че бяха метални, блестящи и студени при допир. Той се престаши, сключи длани около тях, а след това загледа как човечето завъртя някаква манивела в единия край на кутията.

Електрически заряд пробяга по тръбичките, впивайки зъби в длани те му. Той подскочи стреснато и ги изпусна. Баща му вече се превиваше от смях, приятелите му също. Колкото до чичо му Томи, здравенякът налагаше с юмрук масата и се давеше, докато преглъщаше бирата.

– Добре, добре, сега е мой ред! – Баща му се успокои, подаде друга еднoдоларова банкнота, за да получи и той правото да улови тръбичките, чиито жици звънливо се преплетоха с бутилките, когато ги стисна. – Давай, мъжки, плюй си на ръцете!

С нарастваща бързина джуджето завъртя манивелата в края на кутията. При първото електрическо изпразване баща му потрепера, но после стисна тръбичките още по-здраво, с още по-голямо настървение. Ставите на ръцете му побеляха, устните се разчекнаха, разкривайки стиснатите зъби. Движението на манивелата сега бе толкова бързо, че тя почти не се забелязваше – очертанията ѝ се бяха размазали в едно-единствено мъгляво петно. И когато най-сетне баща му изпусна тръбичките, те, като че ли бяха изстреляни, изплюяха по масата, като прекатуриха една бутилка. Разпенилата се бира потече и закапа по пода от единия край на плота.

– Дявол да го вземе! Бива си го мъжкарчето, нищо че едвам се подава над земята!

Баща му доволно разтърка длани. Висяха на китките му така, като че ли бяха изкълчени. Съседът му се пресегна и бащата с усмивка триумфално го плясна по ръката. От радост човечето се разтропа, зацвили неистово, разкривайки прогнилите и златните си зъби, после забучи във въздуха палец, чийто нокът бе пълен с нечистотии. Приклекна, прегъвайки и без това късите си крака, после опипа вътрешната част на бедрото си, ръката му изглеждаше напречно и неестествено извита, като че ли на това място бе окачено гюлле. Отново избухна в смях, посочвайки последния си клиент, прие още една банкнота от един долар и се запъти към следващата маса, отнасяйки със себе си кутията и тръбичките.

Той видя как баща му напъхва обратно пачката в джоба. Дланите му още пареха. За да се облекчи, обхвана с тях студеното шише бира, която му бяха сервирали.

– Хей, пичове, какви мъже сте ми вие, подобна лудория май ви кара

да изтрезнеете? – и баща му извика бармана. – След това, което ме накара да изтърпя оня малък мръсник, изпитвам въпиюща нужда да напълня отново резервоара.

До сепарето им обаче не се приближи барманът. Повдигайки очи, той видя, че това бе един от приятелите на баща му, който се връщаше при компанията, след като бе отсъствал през цялото време, докато бе траело забавлението с джуджето.

– Искам и аз! И аз искам да отида там! Път, път! – Чичо му Томи го блъскаше, за да мине. – Дръпни се, мойто момче, струва ми се, че вече е мой ред!

Той не разбираше за какво говори чичо му, но се изправи и му позволи да излезе от сепарето. Другият мъж, току-що изникнал отнякъде, отново зае мястото си сред компанията, търсейки сред бутилките своята, едва-що начената.

Преди да се намести обратно в края на седалката, той се загледа в чичо си Томи, който прекосяваше бара с гордо вдигната глава, едва-едва докосвайки облегалките на столовете, разположени край масите. В единия от ъглите на заведението имаше врата, над която бяха поставили табела със стилизирана рисунка. Това бе мъжката тоалетна. Томи обаче не се беше насочил натам. Чичо му дръпна една тежка завеса, скриваща някакъв потаен вход, с отривист жест я отметна и изчезна зад нея. Най-сетне той се опомни. Седна на мястото си, без да изпуска от поглед завесата. Продължаваше да отпива на малки глътки от бирата, станала вече почти хладка.

Известно време по-късно, ала беше загубил вече всякаква вярна представа за времетраене, чичо му Томи се върна. Забеляза го неочаквано, изправен до него пред сепарето. Видът му го стресна.

В другия край на масата баща му на няколко пъти бе вдигал палеца си във въздуха.

– Хайде, момче, стани, че да може чичо ти да се върне при нас!

От чичо му се носеше някаква особена, различна миризма.

Специфична.

Миришеше на пот, но и на още нещо.

Той стана от скамейката, дръпна се назад, за да го пропусне да влезе. Миризмата го лъхна в ноздрите: сякаш край него премина животното.

Пак седна на мястото си. Лицето на чичо му Томи беше прорязано от широка усмивка, но някак си разкривена. „Озъбена гримаса“ – кой знае защо си помисли той. Забеляза други двама здравеняци край масата да му намигат, преди да довършат на един дъх бирите си.

Томи се втрени в него. Гледаше го, но явно не го виждаше. Нещо бе станало. После чичо му се надвеси над масата и най-неочаквано избълва давшата го глътка кръв. Онова, което повърна, се разстла върху плота, обливайки дъното на бутилките.

В следващия момент той вече не беше при тях. Беше изскочил далече извън сепарето, както се изскача през вратата на автомобил, малко преди фаталния миг на катастрофата. Олюля се една-две крачки назад и за малко не се стовари на съседната маса. На метър и половина от него мъжете ритмично бяха задумкали с юмруци в плота и за пореден път се превиваха от смях, деряха се още по-гърлено, отколкото в момента, в който го бе пронизал електрическият заряд.

– Томи, май че си остави серкмето там, където не трябва, говедо неподобно такова! Виж какво направи! – Баща му бе аленочервен и се задъхваше.

Лицето на чичо му бе цялото в кръв, тънки струйки пълпеха от гълчетата на устните по брадичката. Съвсем същите, но някак си уголемени, се стичаха от единия край на масата, отцеждайки се в тънка нишка към пода. По всичко личеше, че Томи е вече доста пиян – благоговейно се беше ухилил, мъчейки се да концентрира погледа си и да фиксира останалите от сепарето. Изглеждаше очарован от майтапа. И в този миг се обърна към него. На устните му се изписа още по-настойтелна усмивка, разлигавена и крива, която разкри докрай зъбите му, омазани в червено.

Всеобщият смях постепенно затихна. Мъжете заклатиха глави, отъркаха сълзите, появили се в очите им. Засърбах шумно бирите. Точно в този момент той установи, че за него нямаше повече място в сепарето. Един по един те се бяха разширили малко по малко и сега заемаха всичкото свободно пространство. Чичо му бе седнал в края на скамейката, тъкмо на мястото, което малко преди това той беше заемал.

Те нищо не казваха, но той всичко разбра.

Обърна се към дръпнатата завеса в дъното на заведението. Знаеше, че най-сетне и неговият ред беше дошъл.

С длан жената нежно милва врата му.

– Идваш тук за първи път, нали?

Усмихва му се. С истинска, искрена усмивка, без никаква ирония.

С кимване той се съгласява. „Да...“ Изведнъж е изпаднал в треска, с настръхнала кожа, допирът на нейните пръсти за него е вледеняващ.

Забива показалец зад рамото си:

– Тук съм с баща ми и негови приятели...

Тя престава да го гледа втренчено в очите, погледът ѝ се насочва към къдравите му коси, които разрошва с дългите си пръсти.

– Да, да – изрича тихо, почти сладно. – *Познавам* баща ти...

Става от леглото. Той я наблюдава как се запътва към малка етажерка, окачена на стената. Подпряно на етажерката, има едно провесено огледало, до него сапун и хавлиена кърпа. Наблюдавайки отражението си, тя сваля обичите – позлатени халки, – които оставя пред огледалото.

– Не трябва да се безпокоиш – говори на отражението си, но е за него. – Винаги има първи път. Всеки някога трябва да започне... После вече е лесно.

Тя търка ъгълчето на окото си, за да изтрие някакво петънце, видно само за нея.

– Не се притеснявай! Ще видиш, че е така!

След като беше издърпал завесата, той беше потънал в тъмното – обърнал гръб на светлините и шумотевицата от бара, – без дори да се огледа къде се намира, до момента, в който почувства как непознатата го хвана за ръка и го поведе още по-нататък по някакъв коридор, в който една-единствена висяща от тавана лампа мъждиво осветяваше симетрично разположените врати на множество стаички. И тъй като една-та от тях се отвори, наложи му се да се размине с мъжа, излизащ оттам, и миризмата на този човек го удари в ноздрите – беше пак същата, животинската, която се носеше от чичо Томи при завръщането му в сепарето.

Жената затвори вратата и дойде да се излегне до него в леглото. В началото той бе затаил дъх, опасявайки се, че миризмата ще се разнесе и от нея – острата миризма, почти като онази на потта, но по-настойчива и завладяваща. Жената обаче ухаеше хубаво, сякаш се беше напръскала с онези тоалетни води, от които изисканите дами винаги държаха в баните. Поне това беше гледал във филмите и рекламите. Долавяйки парфюма ѝ, той осъзна, че тя бе първата жена до него от толкова неопределено време насам, каквото бяха изминалите дни. По време на цялото пътуване с колата, с баща му, чичо му и техните приятели, сгушен между тях в автомобила, олюляващ се равномерно в нощта, а после седнал заедно с тях на една маса в сепарето... през всичкото това време той бе вдъхвал единствено миризмата на тяхната пот, която като че ли се беше просмукала в гърлото му.

– Хайде, съблечи се, нали не искаш да си измачкаш дрехите?

Жената се настанява отново на леглото до него. Останала е по комбинезон, прозрачен, снежнобял, искрящ в полумрака на стаята.

– Знам, все още се притесняваш... Значи ще те разсъблечем!

Той е целият вцепенен, като смразен, облян в пот, гърбът и ръцете му са премръзнали във влажния студен въздух на стаята.

Тя се навежда, едва-едва докосва лицето му с кестенявите си коси, започва да разкопчава едно по едно копчетата на ризата му. После сяда, обляга се на възглавницата, хвърля ризата на земята.

– Ела по-наблизо! – протяга му ръка. – Виждаш ли, не трябва да се страхуваш!

Гласът ѝ е галещ шепот, ала изпълва съвсем малката стаичка като опустошителен морски прилив след земетресение, в който са изплавали на повърхността единствено леглото и нейното тяло върху това легло.

– Ще започнем нежно, плавно и постепенно. Не се плаши и не се впечатлявай!

Усмивната, с връхчетата на пръстите си, тя опипва гръдния му кош, разрошва немирно избуялите косъмчета отпред. По-възрастна е от него: отблизо той вижда леките бръчки, опасали очите ѝ, подпухналата ѝ съсухрена кожа по скулите, потъмняла леко отдолу. Парфюмът прикрива и нещо друго – дъхът на жената е наситен с някаква миризма, която той вдъхва, а тя се просмуква в него.

– Виж... – Тя улавя ръката му, кара го да извърти китката ѝ, показвайки обезцветената, анемична плът. Нокътят ѝ следва линията на посилялата вена, спускаща се към китката, където едва забележимо тупти пулсът.

Отпускайки ръката му, тя отново протяга своята. Предлага я. Движение, което едва наченато, неочаквано е пресекнало от спомена за нещо, дете предварително е трябвало да направи. Повдига хълбоци, за да измъкне комбинезона си изпод тях, после се извива, сякаш е змия, която свлича кожата си, за да го издърпа наопаки през главата. Най-накрая захвърля и него на пода при ризата.

– А сега гледай добре!

С ноктя на собствената си ръка (*остър като бръснач*), тя проследява криволическия рисунък на вената, очертавайки дълга тъничка линия. Отново започва операцията, натискайки този път по-силно. Кървава пунктирана линия избива на аленочервени капчици в средата на предната част на ръката, докато нокътят затъва все по-надълбоко и все по-настойчиво. После, когато кожата най-сетне добре е пробита и достатъчно широко разрязана, тя я прихваща с два пръста и я отлепя,

издърпва я от двете страни на цепнатината, разтворила се и зейнала от свивката до китката.

– Гледай... – продължава тя да шепти. Точно пред лицето му повдига ръката си и му я показва от всички страни. В този момент стаята е станала още по-малка, а таванът дотолкова се е притиснал в черепа му, че той не може, а и няма накъде да отстъпи. Тя разпъва, раздалечава краищата на дългата цепнатина, придържайки с пръстите си частици кожа и плът. Ръката ѝ се облива в поточета кръв, които се насъбират и шурват към лакътя, преди да се разплискат върху кревата. Червена локвичка се е образувала между бедрата ѝ, там, където матракът се огъва под тяхната тежест.

Вече оголена, синята пулсираща линия във вътрешността на ръката е добила още по-ярък цвят.

– Пипни! – Тя накланя гърдите си напред, почти долепила устни до ухото му. – Трябва да пипнеш, да усетиш!

С неопикуема бавност той доближава ръка, долепя връхчетата на пръстите си до синкавата пулсираща линия. Рязък удар го разтърсва, подобен на онзи, нанесен му от джуджето в бара. Но колкото и да е поразен, той не отдръпва ръката си от зейналата цепнатина, която жената още повече доближава до него. Под пръстите си забелязва, а и усеща, как във вътрешността между тъканите кръвта потръпва на тласъци.

Сега тя е присвила клепачи, така че го наблюдава само през дългите ресници на миглите си, с усмивка, изписала се на устните ѝ.

– Остани там, където си... – Той вижда езика ѝ като змия да се извива между зъбите. – Имаме толкова други неща да направим, толкова други...

Тя прибира езика, насочва ръката му към дъното на отвора. Кожа и плът се хлъзгат между пръстите му, търкат се в ставите. Той вече съглежда онова, което се намира още по-надълбоко, още по-навътре.

Тя напипва някаква жила, изпънала се по дължината на костта.

– Тук... И тук...

Подпъхва пръстите му под сухожилието, сключва ги около него. И тъй като той го издърпва рязко, отскубва го от трескаво пулсиращия мускул, в дланта му ръката на жената също се сгърчва и изкривява навътре. А в празното отвъстие пръстите се свиват в нежен жест като милувка, готови за ласка.

Той почти е останал без дъх. Когато въздухът най-сетне нахлува на талази в носоглътката, вече е пропит както с парфюма на жената, така и с онази другата миризма, остра и завладяваща, която бе доловил у чичо

си.

– Виждаш ли? – Жената продължава да държи главата си наклонена, повдигайки към него само очите, затулени зад ресниците. Едрите й здрави гърди лъщят от потта, зърната жадно са набъбнали. Косите й галовно се спускат върху разрязаната ръка, крайчетата на кичурите се къпят в кръвта.

– Виждаш ли, не е чак толкова страшно, нали!

Иска й се да го чуе да казва, че наистина няма нищо страшно, че всичко е нормално, че всичко е в реда на нещата. Тя не иска той да се плаши. Ала той е изпаднал в немота, неспособен да й отговори. Върху езика му миризмата се е превърнала в лепкав метален вкус. Най-сетне той успява да поклати глава. Като че ли само това е способен да направи.

Усмивката, прокраднала се на устните й, е малко тъжна.

– Значи толкова по-добре! – съучастнически му кимва жената. – Значи ще продължим.

В края на ръката дланта се свива в юмрук, който въобще не изглежда голям – самите й ръце са съвсем мънички. Натеклата в дланта кръв се отцежда между палеца и останалите пръсти. С другата тя го улавя за пръстите, увивайки ги около седефеното сухожилие. Твърдо, решително стиска китката му, обтягайки сухожилието, докато най-сетне то се разкъсва, двата му края с глух пукот се изтръгват от костните кухини, за които е било срastнато.

Насилва го да повдигне високо ръка, да извади на показ откъснатото сухожилие, чиито краища са се повесили от едната и другата страна на дланта й. Главата й е отметната назад, вратните прешлени са се издули и неестествено са изскочили, предлагащи се, тръпнещи в очакване.

– Ела!

Тя се свлича на възглавницата, вкопчвайки се в него. На дюшека, безжизнена като че ли, е отпусната разпорената й ръка, обърната с длан във въздуха, обляна в кръв, изтичаща от разкъсаната предна част. Другата й ръка продължава да направлява тази на момчето. С окървавени пръсти той размазва гръдния й кош.

– Тук, да... Точно така... Виждаш ли как се научаваш... Всяко начало е трудно, въпросът е веднъж да бъдеш посветен... После вече ще свикнеш...

Подпъхвайки показалеца му между ребрата и таза, тя го заставя да го забие дълбоко в плътта.

– Натисни с всички сили, не се притеснявай!

Кожата се разпуква под натиска, той чувства как пръстите му се вмъкват необезпокоявано навътре, дращейки с ноктите си крехките кости отдолу.

– Така е добре... – блажено шепти или по-скоро хрипти тя с присвити очи. – Вече почти си достигнал...

Ръката ѝ изтървава тази на момчето, пропълзва по свивката, продължава нагоре към лакътя. Тя вече не го държи, не го направлява, задоволява се единствено да го докосва. Той наистина вече знае какво тя иска. Усетил е вкуса на кръвта ѝ, вече е разбрал. Хваща я за ребрата и кървавите потоци, които бликват през кожата от разширената рана, го заливат до лакътя. Той не чака повече. Изтегля ребрата нагоре, разклаща ги, успявайки да разцепи целия гръден кош. Горните ребра, освободени от гръдната кост, се отчупват със сухо пращане и с жаловито, протяжно хрущане се изтръгват от гръбначния стълб.

Той се е вторачил в гръдната кухина. Изучава я, отхвърляйки настрана ребрата, разтворили се като ветрило. Под техния натиск кожата ѝ се отпорва до гърдите, изпъстряйки се с многобройни кървави вадички, плъпнали на всички посоки. Сега вече той може да види формите на дробовете, да ги различи, свили се в окървавеното вътрешно пространство, увиснали един до друг. Потръпват под ръката му, която жадно се вмъква в порестата им тъкан, разкъсвайки разклоненията на бронхите.

Той дълбае, продължава да търси нагоре, надолу и настрана, тялото му сега е натегнало върху нейното, другата му ръка е затънала между бедрата ѝ; в локвата кръв двамата се извиват с животинска наслада, с колене тя го направлява в хълбоците. Хъхрене, болезнени стонове, изблици див рев...

И тогава той достига онова, което търси. Усеща го там, опряло се в дланта му, чувства го как то тупти, как пулсира. С неопишуемо удоволствие го хваща и в мига, в който стиска с юмрук, вижда как чертите на жената конвулсивно се сгърчват.

Разкъсването на кожата продължава от само себе си: червената линия се катери нагоре и разполовява гърдите, шията, после разцепва и челостта. Жената се надига, доколкото може, от възглавницата, увива се като змия около него – вътрешните стени на гръдния ѝ кош са меки като кадифе. Обгръща раменете му, за да го притисне още по-плътено до себе си.

Отмятайки отново глава назад, тя опира разкъсаното си гърло до устните на момчето.

– Пий, засити се с кръвта ми! – едва успява да изшепти. – Знаем, че

си жаден. Засити се с мен!

Той разтваря уста и тя е обзета от плътен, мощен прилив. Сякаш е вълна, която я изпълва, преди той да се реши да я погълне. Поток топлина плисва в лицето му и се разлива по шията и той като че ли чувства как тръпне в едно с пулсациите, в синхрон с онези от тях, които разтърсват вътрешността на юмука му.

Продължава ненаситно да я поглъща, продължава да се изпълва, все по-бързо, още по-бързо... докато изведнъж червената топлина експлодира отвътре в него.

Беше се излегнал на леглото, неподвижен и вцепенен, втренчил поглед в тялото. Не го чувстваше вече да диша. Единственият шум, долавящ се в стаичката, бе този на някаква течност, оттичаща се капка по капка от ръба на дюшека по пода.

Протегна треперещи пръсти към тялото, докосна ръката ѝ. Жената се бе проснала грозно, напреки възглавницата. Под размазаното червено плътта бе избледняла, студена. Вените и сухожилията, вмъкнали се обратно в ръката, бяха станали почти невидими. Кожата бе започнала да се затваря и заздравяваше, краищата на разкъсаната цепнатина се бяха свили в една-единствена бледа линейка, едва доловима, върху която той очерта с нокът, *остър сега като бръснач*, кървава нишка. Отдръпна ръката си, стана от кревата и излезе от стаята, като залиташе. Озова се в коридора, осветен от мижавата лампа на тавана.

Те обърнаха към него очи и го проследиха, докато прекосяваше бара. Не, той не отместваше празните столове, изпречили се на пътя му, просто ги блъскаше, влачейки си краката – така правеха истинските мъже.

За първи път чичо Томи не му се присмя, напротив – сви се да му отстъпи място. Той се свлече на скамейката, отпускаяки глава върху облегалката.

Миг преди това те все още разговаряха гръмогласно, смееха се и по навик блъскаха в масата. С ненадейното му появяване се бяха успокоили. Приятелите на баща му сконфузено и непохватно завъртяха бирените бутилки в ръцете, старяха се да не му обръщат внимание.

Баща му извади носна кърпичка на сини карета.

– Вземи, приятелю! – каза му с мек глас, какъвто никога не бе предполагал, че има, и с какъвто никога не се бе обръщал към него. – Вземи,

избърши си кръвта от лицето, почисти се малко!

Той взе кърпата. Ала вместо да я използва, дълго време остана с прикован в ръцете си поглед, вторачил се в следите, които ги бяха изцапали...

Гръмките изблици смях с пълна сила отново се бяха подновили. Човек можеше да си помисли, че целият този шум им помагаше да отхвърлят далече от себе си заобикалящата ги нощ. Баща му, чичо му и техните приятели ревяха, крещяха, запокитваха празните бутилки вън от колата. Друсайки се и кихайки в тъмнината повече от тях, същата се опитваше да следи правата осева линия на магистралата.

Провесил лицето си навън, той бе шибан от острите струи на вятъра. Виждаше ясно как кучето препуска стремглаво с тях на границата на мрака и полумрака с виснали бърни и заголени зъби, с очи, подобни на два къса метал, нажежени до бяло. Виждаше го как се провира устремно сред камънаците и храстите. Носеше се със същата скорост, с която се движеше и колата, без никога да изостане, поело и то в същата посока.

Фаровете помитаха пътя, вятърът изтръгваше сълзи от очите му. Спомни си за листа хартия, който бе пхнал в една книга на етажерката в своята стая. Рисунката, изобразена на него, вече нямаше абсолютно никакъв смисъл. Можеше да я накъса на хиляди парчета. Колкото до момичето, което му бе дало този лист – флейтистката от училищния оркестър, – тя навярно щеше да е в течение на нещата. Още щом го срещнеше, със сигурност щеше да разбере, че *те*, а и нещата, свързани с тях, вече се бяха променили, че не са същите, че никога повече нямаше да бъдат същите. За нея също щеше да е различно. Тя щеше да знае.

Вятърът браздеше със сълзи лицето му, а той плачеше от ярост и от срам. Плачеше заради онова, което му бяха отнели. Плачеше заради жената, която бе останала там, в малката стаичка в края на улицата, изпълнена със светлини. Плачеше, защото знаеше, че тя никога нямаше да престане да повтаря отново и отново експеримента на смъртта. Защото точно това тя му беше отнела, точно това беше отнела на всички. Той плачеше от ярост и срам при мисълта, че вече бе като *тях*, че беше един от *тях*.

Отвори широко уста и пусна вятърът да нахлуе дълбоко в гърлото му, да го прочисти, да прогони за последен път, *ако все още беше възможно*, вкуса и вонята на неговата собствена пот, станала като тяхната.

Кучето продължаваше да препуска покрай колата и да се зъби в

усмивка, докато той плачеше. От ярост и срам.

Ярост и срам, че вече бе *посветен*.

Ярост и срам, защото сега вече знаеше, че *никога повече нямаше да умре!*

КРАЙ

© К. В. Джийтър
© 2002 Любомир Найденов, превод от английски

Източник: Преводачът

Публикация:

Сборник „Странни светове“ (разкази)
Съставителство и превод: Любомир Найденов
Издателство „Офир“, 2002, Бургас

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5522>]